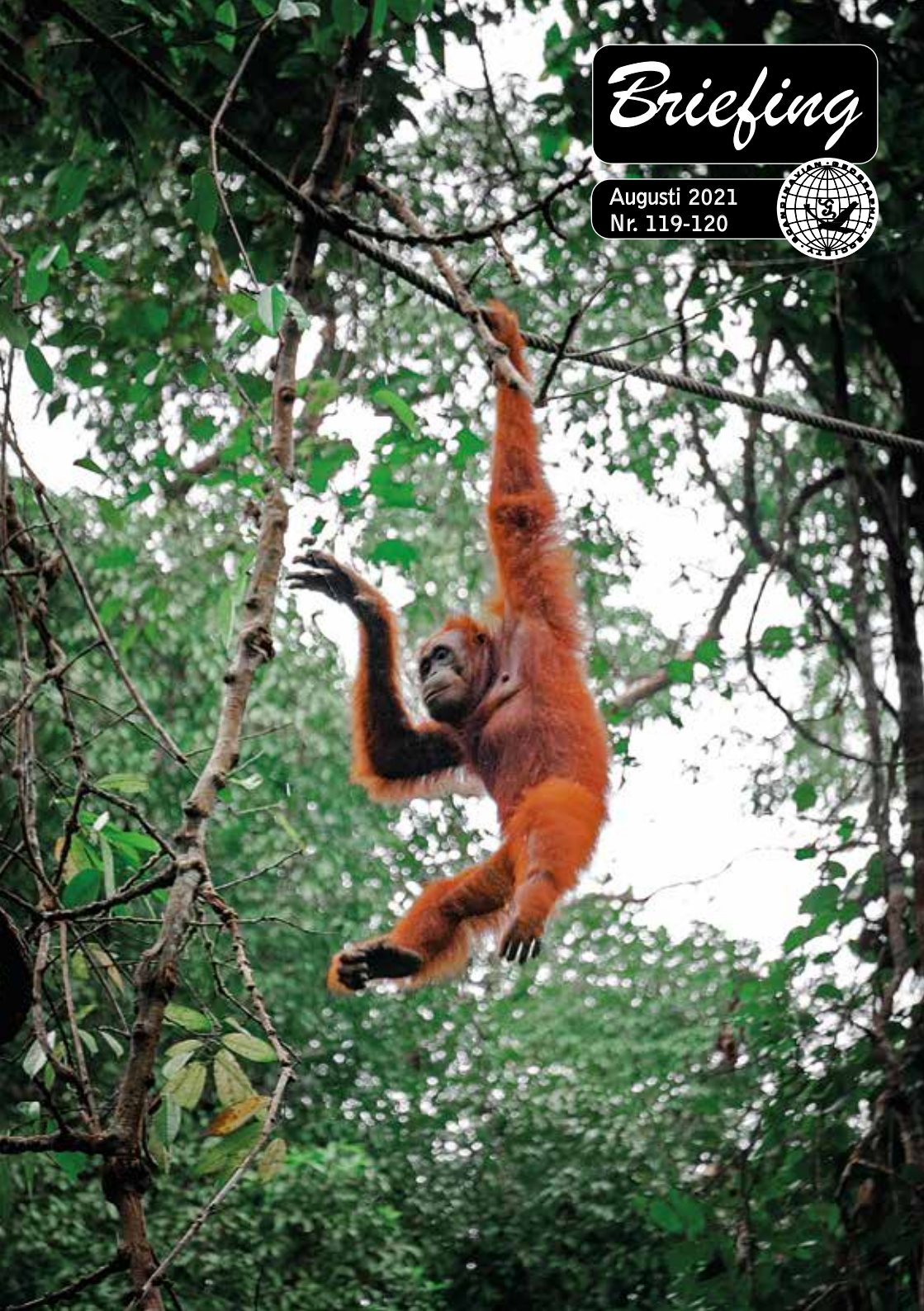

Briefing

Augusti 2021
Nr. 119-120

Briefing

Briefingmaterial

skickas till Christina Völcker
Harstigen 16, 645 42 Strängnäs
E-post: briefing@sgsresa.se
eller ordforande@sgsresa.se

Adressändringar:

Skickas till Ewa Knutsson
Slalomvägen 37, 461 58 Trollhättan
E-post: medlemsregister@sgsresa.se

Resemästaren:

Vår Resemästare är Lotta Borgiel
Byle, Ekudden 431, 643 94 Vingåker
E-post: resemastare@sgsresa.se

Sista materialdag för nästa nr. är 10 november 2021.

Annonser:

En helsida kostar 1000 kr och en halvsida 500 kr.

Redaktionen förbehåller sig rätten att bedöma och eventuellt förkorta insända bidrag och tar inte ansvar för ej beställt material.

SGS adress:

c/o Anders Gezelius
Skatkullevägen 22, 430 82 Donsö

Internetadress:

www.sgsresa.se
E-post: ordforande@sgsresa.se

Medlemsavgift per kalenderår:

Ordinarie medlem 250 kr. Familjemedlem 75 kr.
Bankgiro 223-7352

STYRELSEN

Ordförande:

Anders Gezelius
076-310 64 36
ordforande@sgsresa.se

Vice ordförande:

Kristina Bergman
0303-22 52 50
vice_ordforande@sgsresa.se

Sekreterare:

Kerstin Strandskog
08-19 72 83
sekreterare@sgsresa.se

Kassör:

Ewa Knutsson
0767-96 55 00 kassor@sgsresa.se
medlemsregister@sgsresa.se

Vice kassör:

Bengt Cederfelt
072-2094790
vice_kassor@sgsresa.se

Klubbmästare:

Stefan Karlsson
072-189 23 76
klubbmastare@sgsresa.se

Briefingansvarig:

Christina Völcker
076-897 72 78
briefing@sgsresa.se

Resemästare:

Lotta Borgiel
0151-209 00
resemastare@sgsresa.se

Ledamöter:

Isabel Olesen
+45 613 032 64
ledamot@sgsresa.se
Magnus Andersson
042-14 67 51
ledamot@sgsresa.se

Innehåll

3	Från redaktionen	23	Dagboksanteckningar från liftning i Argentina 1980 och Chile 1995
4	Ordföranden har ordet ...	26	Ett reseminne av Bodil Eckert
6	Hemester del III (sista)	28	I himlen finns paradiset – i Kina finns Suzhou och Hangzhou
12	Boktips av Anders Gezelius	32	Ur minnesbanken
13	Hundar i världen	36	Vänerleden på cykel
15	SGS-profilen, Carl-Erik Nordström	40	Resemästarens sidor
16	Orangutanger, näsapor och jättesköldpaddor på Borneo		
22	Boktips från redaktionen		
-

Omslagsbild: Pat Whelen. Orangutang, Borneo.

**Vi glada att kunna hälsa följande
nya medlemmar välkomna i SGS:**

Ulla Albért, Uppsala och
Gunnar Palmgren , Uppsala

Från redaktionen

Pär Lindström låter meddela att han har för avsikt att återuppta sina resor till Baltikum, när det blir möjligt. Han återkommer då med mer information.

Ordföranden har ordet ...

Anders
Gezelius

Höstmötet 2021 inställt!

Nej, vi vågade inte försöka att genomföra höstmötet i år heller. Det är naturligtvis något som jag, och förmodligen många av er medlemmar, djupt beklagar. Efter att ha levt med begränsningar i våra möjligheter att röra oss och träffa vänner, kände jag mer längtan än vanligt efter ett SGS-möte där vi kunde träffas, dela erfarenheter och minnen och se fram emot bättre tider. Under våren hade det känts riktigt hoppfullt när vaccinationerna tog fart och restriktionerna blev förändrade undan för undan och det såg kort sagt ljusare ut. Precis som vi satte i gång på allvar med förberedelserna för träffen och inledde med nödvändiga kontakter för att kunna få ut så mycket som möjligt av ett besök i Gävle och ett så bra program som tänkas kan, så kom Regeringen och Folkhälsomyndigheten med besked om de generella begränsningar som skulle gälla med anledning av pandemin i första hand fram till 30 september. Om de skulle förlängas ytterligare var och är inte möjligt att veta och vi i styrelsen tvingades naturligtvis att noga överväga hur vi skulle hantera den här situationen. Vi hade ett styrelsemöte via digitala kanaler och var ganska snabbt överens om att det inte var försvarbart att försöka genomföra ett möte till hösten heller. Den ekonomiska risk det hade inneburit att chansa på att kunna genomföra en träff som kanske sedan tvingas ställas in

med kort varsel skulle vara för stor och kunna äventyra hela föreningens verksamhet. I skrivande stund, som betyder början av augusti, känns det ännu mer som ett riktigt och självklart beslut med tanke på ökad smittspridning, den ännu obehagligare deltavarianten, och osäkerhet om hur den fortsatta vaccineringen ska göras med tanke på att vi så gott som alla tillhör en eller flera riskgrupper.

Vårmöte i Uddevalla 2022?

Självklart måste vi tro på att vi äntligen kommer att kunna träffas igen till våren i Uddevalla och på alla de sätt som vi kan önska, komma tillbaka till en normal tillvaro. Om det blir möjligt och hur det kommer att bli kan jag naturligtvis inte sia om, men jag tror att vi för föreningens fortlevnad verkligen behöver få till stånd ett möte så snart som möjligt. Den här perioden har naturligtvis inneburit problem för en liten förening som SGS som i så stor utsträckning är en kamratförening som bygger på ideella krafter och den gemenskap vi känner och de upplevelser och intryck vi har möjlighet att dela med varandra. Rent administrativt har vi fått genomföra två år utan årsmöten, revisioner, val, verksamhetsberättelser mm och vi har inte haft andra alternativ än att låta allt "rulla på" tills vi kan träffas igen och förhoppningsvis ställa allt till rätta. Om inte annat så kommer det nog att bli en annorlunda upplevelse och utmaning

att försöka genomföra tre årsmöten samtidigt. Under de här åren har naturligtvis antalet medlemmar minskat. Det är ju helt omöjligt att tänka sig att nya medlemmar skulle vilja vara med i en förening där ingenting egentligen händer, till yttermera visso i en reseförening när man inte kan resa. Jag hoppas verkligen att vi kommer att kunna genomföra ett möte i Uddevalla till våren med riktigt många medlemmar närvarande, så att den period vi nu går igenom inte blir något som vi tvingas se tillbaka på som början till slutet utan mer som en nystart. Självklart kommer det också att ha stor betydelse om vi snart kan börja resa igen så att vi får några nya erfarenheter och upplevelser att dela med varandra. Låt oss tillsammans göra allt vad vi kan för att vårens träff i Uddevalla blir en rivstart för SGS och början på något nytt och riktigt bra!

Hur har ni klarat er igenom pandemin?

Vi kommer ju snart att kunna se tillbaka på två år i våra liv som inte liknar något som vi tidigare har varit med om. Från olika håll och inte minst i samband med kontakter med medlemmar och andra människor har jag kunnat märka att man har hanterat tiden på många olika sätt. Förhoppningsvis har de flesta klarat sig utan svårare sjukdom och lidande, men att leva med så stora begränsningar under så lång tid kan inte annat än påverka oss alla. Själva har vi försökt att hålla oss aktiva genom att göra olika cykelturer och annat som kunnat göras trots all försiktighet som har fått iakttas. Hemester eller Svemester och andra semantiska varianter på samma tema har blivit alltmer vanligt och

Metropolitan

uppfinningsrikedomen har varit stor på många håll. Många har liksom vi säkert läst fler böcker än vanligt och många har säkert också tittat mer på tv och vi som inte har tillgång till all världens kanaler har verkligen uppskattat SVT play och de många gratismöjligheter t.ex. till operaföreställningar som funnits. Vi har nog tillbringat fler timmar på Metropolitan under 2020 och 2021 än vi har besökt operor sammanlagt tidigare i livet. Många har hittat andra sätt att hantera tillvaron när den nu inte varit som den brukade vara. Eftersom jag gissar att fler än jag är nyfiken på hur ni har hanterat den här konstiga tiden så vill jag uppmana er alla att fundera på hur de här åren har varit och gärna skriva och berätta för oss andra genom någon liten berättelse i Briefing. Jag vet att det inte har varit så enkelt för Christina att få bidrag till den enda del av vår verksamhet som har kunnat fungera och som just därför blivit ännu viktigare. Ha inga ambitioner om stora och långa artiklar utan skriv några korta rader om hur ni har fyllt era dagar och kanske om vad ni allra mest längtar efter om/när vi är tillbaka i en vardag vi känner igen.

VI kommer alltså inte att kunna träffas till hösten men jag hoppas att den ändå blir till glädje och att vi verkligen åter får tillfälle att ses igen till våren i Uddevalla!

Hemester i brist på andra alternativ sommaren 2020, del III

Försättning från Briefing nr 118 • text och bild: Stefan Karlsson

Söndag 28/6

Sover bra men vaken flera gånger. Upplever att jag glider ner på liggunderlaget. Går upp 06:05, orkar inte ligga längre. Tar min whiskey. Helt stilla ute, sjön spegelblank. 07:09 gör jag te när Peter vaknat. Mjukt bröd och skinkost. Peter meckar med solcellen och jagar solig plats. Bara jag som äter gröt idag, Peter kör en egen variant med frystorkat, frukostvariant som han köpt. Kompletterar med hårt bröd och skinkost. River tältet och packar ihop allt. 09:15 går vi. Blir stopp vid soptunnan. Peter dumpar soporna och ansvaret för soporna övergår nu till mig. Vi tar av oss rygg-säckarna och går till källan. 10:00 är vi tillbaka och klara att fortsätta. Kommer ett par vandrare som har en hund med sig, även hunden får bära. Får solen i ryggen för första gången på vandringen.

Stopp vid Holmsjön för bad. Lite problem att hitta en badplats. Går in till en stuga där det finns utomhusgrill och bänkar. Jag provar att gå i vattnet men upplever att det är ett sumphål så jag avstår bad. Peter letar vidare och hittar ett hyfsat ställe. Jag äter jordnötter, blir irriterad på envisa bromsar som det är gott om idag. Blir mycket uppför när vi ska upp på Fräkensjöberget där det finns ett utkikstorn, som OK Klemmingen (orienteringsklubb i Gnesta) underhåller. Bra utsikt över skogarna. Vacker ådring i kalberget som tornet står på. Strax efter att vi fortsatt kommer vi till ett vattenhål, fyller på vattnet. Sedan kommer vi till Stora Kvarnsjön. Hittar en liten ö som det går en bro ut till. Perfekt ställe för bad och lunch för klockan har blivit 12:50. Först bad för att kyla av sig lite. Blir sedan lunch, varma koppen med redd kyckling och nudlar med biffsmak. Peter blir inte mätt. Är det p.g.a. att han inte åt gröt i morse? Blir nypon-soppa som efterrätt. Ser storlom på andra sidan sjön, tre individer, antagligen ett par med unge. Måsar flyger omkring och skrånar. Tre vandrare passerar oss på leden. 14:15 fortsätter vi. Möter tre cyklister, som försöker ta sig fram. Kommer till nästa källa men den är tom. Vi undviker en "onödig" backe och går runt på en gammal körväg, där de rensat växtlighet. Den ligger dock kvar som ett plockepinn på vägen. 15:10 framme vid Djupviksvägen där etapp 13 tar slut och 14 börjar. Här är det många ettriga myggor, tvärbrant uppför

till Lövviksbergen. Men får belöningen med en härlig vy över norra delen av Klämningen och det finns passande nog ett bord med bänkar, så det blir fikarast. Te, kakor och powerbar. Har lite problem med brännaren, slocknar två gånger, kanske p.g.a. blåsten. När jag lägger ryggsäcken som skydd går det bättre. 16:00 fortsätter vi. Vi passerar ett hygge där en kraftledning har rivits ner. Lite stökigt att ta sig förbi. När vi kommit upp på nästa berg tar vi av oss ryggsäckarna och går ner till nästa vattenhål. Där finns vatten, så välkommet.

Tillbaka till ryggsäckarna, inte långt kvar nu av dagens etapp. Kommer ut på en grusväg, ser en kopparödda som ligger och lapar sol på vägen. Där ligger ett hus längre in. Vi jagar tältplats vid den lilla sjön Glådran. Vägen går längs östra sidan av sjön, skog på andra sidan med brant sluttning. Hittar en plats precis bredvid vägen där det kanske går att bada och slå upp tältet på andra sidan vägen. Läger av oss ryggsäckarna och går och rekar längre fram längs vägen. Hittar ett bättre ställe att tälta vid. Finns bord, bänk, hink att ta upp vatten med och kratta!. Går och hämtar ryggsäckarna. Inser att krattan är till för att få bort tallkottarna där tältet ska stå. 18:20 dags för bad, inte möjligt att bada här så vi går bort till första stället vi var vid. Relativt lätt att ta sig i men att komma upp blir lite besvärligare. Blir lite skitig på höger hand och vänster knä när jag tar mig upp. Peter har badat fem gånger idag. 19:05 börjar vi med middagen. Pulled pork med ris står på menyn. Våldigt gott tycker jag, ganska kryddstarkt med chili. Blir varma koppen med blåbär- och hallonsmak till efterrätt. 20:20 går jag tillbaka för att hämta vatten vid källan vi var vid tidigare. Går lite alternativa vägar som leder till vacker utsikt. Ser Laxne som ligger i norra änden av Klämningen. Passerar ett ställe där återigen orkidén fläcknycklar växer, innan jag kommer till vattenhålet. 21:10 är jag tillbaka vid lägret. Skriver dagbok innan jag borstar tänderna. Risk för regn i natt, känns konstigt för det har inte regnat på nästan två veckor. Ska dock sluta 05:00. Tar fram regnskyddet till ryggsäcken och sätter på det. Går in i tältet och tar min whiskey innan jag släcker strax före 22:00.

Måndag 29/6

Hör lite regn under natten men ingen uppfattning om hur mycket det regnat. Vaknar 05:30 och det regnar inte nu. Ligger och drar mig till 06:00 innan jag tar min whiskey och går upp. Gör te 06:30, t.o.m. Peter är redan vaken. Tar mjukt bröd med skinkost. 07:00 gröt-kökning. Tar en hård macka till gröten. Avslutar med att göra fyra koppar kaffe. En bil från huset som ligger vid vägens slut passerar, ser hur föraren vinkar och jag vinkar tillbaka. 08:25 är disken klar, har tagit upp vatten ur sjön i hinken. Hörs ett mystiskt plask från sjön men ingen krusning på ytan. Packar, tältet är lite blött men ska ju upp om några timmar igen. Relativt lätt att packa nu. Går och ser om vi kan se något som orsakar plaskandet men det syns inget. Kommer några regnstänk, så jag låter regnskyddet på ryggsäcken sitta kvar. 08:50 går vi, följer vägen en bit innan vi svänger höger och det bär uppför. 09:25 är vi uppe och en bänk blir en bra plats att vila ut på. Av med ryggsäcken och tittar på utsikten. Är nu norr om Klämningen och i höjd med Övre Marviken men ligger dold bakom ett höjdparti ännu så länge. Fortsätter efter 20 minuter. Kommer fram till en väldigt stor sten som ligger precis bredvid leden ca 4m hög. Kommer ut till vägen, 223, som går mellan Läggesta – Laxne. Här slutar etapp 14 och 15 tar vid. En kvinna med hund kommer ikapp oss, springer. Ger först hunden vatten och sedan dricker hon själv. Har lite bråttom, ska hem och ta hand om sitt barn som mormor är barnvakt åt. Mormor ska vara med på ett Skypemöte. Hunden är lite sprallig. Mycket trafik på vägen emellanåt. Jag har parkerat bilen här flera gånger och

vandrat runt Marvikarna på en dagsvandring. Vi går över vägen och fortsätter på etapp 15. Stenigt och hygge i början. Vi tar en alternativ väg för att titta på en fornborg. Byggdes under mellersta delen av järnåldern, runt 300–400 e.Kr.

Tvårbrant uppför, nu med ryggsäckarna på. Går dock bra. Vattennivån var mycket högre på den tiden. Syns inte så mycket av borgen, en del stensamlingar på några ställen. Strax efter att vi kommit ner och anslutit till leden igen är det ett vattenhål, precis i kanten på ett

hygge. Syns flera granar som drabbats av granbarkborrangrepp, extra hårt drabbade efter torkan 2018. Fyller våra flaskor och solen börjar skina. Blir lite upp och ner innan det bär brant uppför för sista gången idag. Bra utsiktsplats och dags för lunch, klockan är 12:35. Tvekar om det finns någon bättre plats längre fram, bord/bänk? Här finns ett dött träd som ligger ner. Frågar en man som kommer från andra hållet, men han tänkte på annat. Han vandrar med sin dotter som är 6-7år. Ska gå till Mölnbo, låter tuftt tycker jag. Hon bär sina kläder och marshmallows som "vandringsgodis" och han bär resten, säkert närmare 30kg i ryggsäcken. Vi bestämmer att vi tar lunch här. Blir varma koppen med ost- och broccolismak, Tom Yum nudlar, riktigt starkt kryddat. Knäckebröd och skinkost till. Jag blir trött i solgasset, siesta för min del. Peter tar blåbärssoppa till efterrätt. 13:50 går vi. Hör göken som inte är så långt borta. Går nu uppe på höjden några hundra meter innan det bär nerför igen. Kommer till en källa där vi fyller våra flaskor. Finns ett litermått att fylla med, så det går ganska fort. Strax därefter kommer vi till anslutningsetappen mot Läggesta, 15:1, som vi ska ta i morgon. Kommer till ett bronsåldersröse, grav för en storman från någon gång mellan 1700-1100fKr. Är inte långt kvar till passagen mellan Mellan- och Nedre Marviken. Knappt en kilometer till vårt sista läger. Går längs en grusväg. Finns två vindskydd här, behövs kanske för det är ett populärt område. Vissa likheter med vindskyddet vid Lilla Horssjön, branta klippor mitt emot lägret. Men inte lika bra badsjö tycker jag. Ett par damer har slått läger här. Gått från Läggesta

idag, ska gå runt till Åkers Styckebruk. De har med sig vin, i en platt plastflaska som de senare ska använda som vattenflaska (det snappade vi upp som erfarenhet för framtiden). Vi börjar med att bada. Vi väljer tältplats efter lite letande. Sätter upp inntältet och låter det torka lite. Breder ut yttertältet, vänder det upp och ner så att det torkar på insidan. 15:40 en kopp te och efter det så sätter jag upp yttertältet. Återigen är det inga myggor, helt otroligt. Bara första lägerplatsen hade myggor. Är myggorna så lokala att de inte vågar/orkar jaga långt bort efter byten? Några paddlare passerar söderut. 18:00 börjar vi med middagen. Viltgryta står det på menyn idag, inte så smakrikt. Kryddar med både peppar och salt. Ser en ensam storlom. Försöker mig på sudoku med blandad framgång. Tar en promenad längs sjön, börjar lugna sig och blir spegelblank. Blir sen efterrätt, varma koppen med blåbär och hallon. Borstar tänderna innan jag tar en promenad för att se var utedasset är beläget, ska ligga 200m uppför backen. Känns som det är längre men där finns t.o.m. papper. Kryper in i tältet 21:05. Peter är före mig in i tältet. Det är första gången det inträffar. Känns varmt i tältet tycker jag. Tar min whiskey. Sätter telefonen på laddning.

Tisdag 30/6

Obekvämt natt, känns som om det är en knöl vid höften. Förstår inte hur vi rekade igår när vi satte upp tältet. Vaknar 06:00, whiskey och så upp. Känns otroligt ledbrutet. 06:30 te innan Peter badar. Jag börjar med gröten. Kokar lite för hårt, så det bränner fast hårdare i botten på kastrullen. Peter kommer på att blåbärspulver ger en bra krydda

till gröten tillsammans med strösocker. Ett par mackor med skinkkost. Avslutar med kaffe, tar allt kaffe som är kvar i paketet. Det blir starkt men blir varsin full kåsa (3dl). En macka till och kaffet försvinner fort. Peter ska ladda sin mobil med hjälp av min powerbank, men den har slut på laddning. Använder mossa för att skrubba rent grötkast-rullen. Diskar i sjön utan diskmedel. Börjar packa, börjar med att ta av yttertältet och vända det upp och ner så att det kan torka innan vi rullar ihop det. Sövsäck och liggunderlaget packas ihop innan tältet rivs. Ser knölen som stört min nattsömn. Packar för sista

gången. Soppåsen som jag har ansvaret för tar jag löst nu, eftersom vi passerar en soptunna efter några hundra meter. Peter monterar solcellen på ryggsäcken, hoppas ladda medan han går. Har helt tomma vattenflaskor, men eftersom vi kommer till en källa bryr jag mig inte om att ta sjövattnet. Går 08:50, tillbaka från det håll vi kom igår. Kommer till övergången mellan Marvikarna. Lämna soppåsen i en av tre soptunnor. Lite uppför innan vi kommer till leden 15:1. Av med ryggsäckarna och bort till källan och fylla flaskorna. Tillbaka och på med ryggsäckarna igen, lägger ifrån mig kartan strategiskt på en vägvisare

för att slippa ta upp den från marken med ryggsäcken på. Fortsätter in på 15:1, strax blir det tvärbrant uppför. Finns ett rep att hålla sig i. Pulsen stiger men planar ut ganska snart. Blir nu lättgånget, inga stenar eller rötter och i stort sett helt platt. Passerar ett par mossar innan vi är framme vid en grusväg. Ska titta på kartan och inser att jag glömt den. Som tur är finns en bänk här och Peter har inget emot att vänta medan jag går tillbaka. Av med ryggsäcken och rask promenad tillbaka samma väg vi kommit. Tar knappt 10 minuter ner till starten av 15:1, där kartan ligger där jag lade den. Uppför men går lätt nu utan ryggsäcken. 10:10 är jag tillbaka, har kommit lite oroande moln. Vi fortsätter, svagt nerför. Kommer fram så att vi ser ängar och enstaka hus och strax en stor hästgård. Stigen övergår till en grusväg. Peter trodde att Sörmlandsleden skulle se ut så här, mycket ängar. Ska finnas ett vattenhål men det missar vi helt och hållet. Tar lunch ca 200m från landsvägen 223 och det blir asfalt. Peter tillhandahåller varma koppen idag, två olika smaker. Jag väljer kantarell, förstärker med havregryn i brist på nudlar. Blåbärssoppa till efterrätt. De sista tepåsarna blir vi inte av med eftersom gasen tar slut, orkar inte börja med T-sprit. 12:05 går vi. Tråkig sista bit på asfalt och en hel del trafik. 12:25 kommer vi till stationen i Läggesta. Ett tåg skulle avgått 12:21 mot Södertälje men är försenat. Tåget efter är inställt, blir bråttom att köpa biljetter. Peter har kontokortet lättillgängligt. Går inte att köpa till tåget som snart kommer in, köper till tåget 14:21. 55kr kostar en biljett. Skyndar upp på perrongen, fel perrong. Tillbaka ner och upp på rätt. Har någon minut

tillgodo. På tåget, sätter oss. Går fort till Södertälje, 12:52 är vi framme. Någon konduktör har vi inte sett. Kommer till Södertälje Syd och bestämmer att vi går hem. Duggregn lite innan det blir lite kraftigare. Då tar vi skydd under ett träd. 13:30 är vi hemma.

- 17.2 kg väger ryggsäcken vid hemkomst.
- Har vandrat totalt 69 km

Kvar i matväg efter 6 dagar

1dl havregryn
2 förpackningar varma koppen
Halvt paket knäckebröd
Lite socker
Mycket salt och peppar
2 påsar te
Inget kaffe
Ingen gas, två tuber förbrukade

Erfarenheter

Peter gick ner 2kg och jag 3kg under vandringen. Misstänker ju först att det bara är vätskebrist men det håller sig i några veckor i alla fall.

Även om vi bara vandrade sju dagar i ett sträck har det blivit åtskilliga dagsvandringar senare under sommaren. Inser att om man ska vara borta flera nätter i rad blir det för tungt, ev. kan tältet skippas om man tror att vindskydd kan fungera. Min rygg tog lite stryk av vikten och Peters artros i knäna blev inte heller glada åt vikten.

Vi hade aldrig problem med att det var fullt vid vindskydden eller att myggorna var till besvär. Bara första kvällen var de lite aggressiva men vad de höll på med på alla andra ställen är en gåta som vi var otroligt tacksamma för.

Boktips

av Anders Gezelius

Äntligen!

Jag antar att ni, liksom jag, tog för givet att det var slut med Carlsson där ute på isen på väg till fastlandet med kvarlevorna efter madam Flod. Vi var nog många som följde den legendariska serien Hemsöborna på tv med Allan Edwall och Sif Ruud som huvudpersoner. Vår SGS-medlem, författare, reseledare och ö-älskare, Anders Källgård, var åtta år när den sändes och han älskade varje minut av den. Nja, kanske inte varje minut, för han var inte förtjust i det dystra slutet och han var övertygad om att Carlsson skulle överleva och att det skulle komma en fortsättning så småningom. Den första roman han ägde och läste blev också pocketversionen av Hemsöborna med tecknade illustrationer från tv-serien. I drygt femtio år väntade Anders på del två, men gav upp hoppet och bestämde sig för att själv skriva fortsättningen - och nu är den här! Den heter kort och gott Del två och med undertiteln En fortsättning på Hemsöborna. Den här gången är den illustrerad med utmärkta teckningar av

Johnny GR Ahlberg, som Anders också samarbetat med i sina genomgångar av bebodda öar i Sverige, Norge och Danmark.

I Del två får vi följa med Carlsson på vidare äventyr i världen och jag ska inte avslöja för mycket av vad han får uppleva. Det är dock åtskilligt som kan vara av mycket stor glädje för alla

SGS-are som säkert har besökt, eller åtminstone längtat till, flera av de platser som får glädjen att möta Carlsson. Det är en mycket munter läsning och hela tiden får läsaren en känsla av att författaren har haft väldigt roligt när han skrev den, men också att Anders Källgård har lagt ner stor möda för att fånga originalets egenheter och särart. Det är inte bara ett djärvt projekt, det är också skickligt genomfört.

Jag kan inte heller riktigt komma ifrån att den gode Carlsson har ganska många drag gemensamt med författaren, en stor kärlek till och kunskap om öar, en fascination för språk och en naturlig fallenhet för medicinska färdigheter och en berättarglädje som gör läsningen av Del två till ett rent nöje. Jag erkänner gärna att jag är partisk, jag gillar Strindberg, var rejält berörd av Hemsöborna på tv när det begav sig och jag är mycket förtjust i det Anders Källgård har skrivit tidigare. Icke desto mindre är jag säker på att många av Briefings läsare kommer att uppskatta Del två väldigt mycket. Självklart går den att köpa via t.ex. Adlibris eller andra bokhandlare på nätet eller i verkligheten, men visst är det särskilt trevligt att kunna köpa den direkt av författaren! På Anders hemsida, insula.nu, finns uppgifter om hur det kan gå till. Hösten kommer att bli mycket mer angenäm i sällskap med Carlsson i Del två!

Hundar i världen

Text: Marianne Billing

Det finns underbara, kloka och spännande hundar. Hundar som förstår och kan tolka husses och mattes beteenden. Sätter vi fram en rygg-säck på hallgolvet, vet hunden att det ska bli skogsvandring och lämnar oss inte ur sikte. Men när hunden själv tar initiativ och handlar utan vår påverkan, blir vi förvånade och imponerade. Några sådana fantastiska tillfällen har vi haft, när vi mött hundar som tänkt och fattat egna beslut.

Vi bor några nätter i Hongkong, i den gamla delen på fastlandssidan. Där är höga och låga hus bredvid varandra. Hus med affärer i bottenplanet och stora braskande neonskyltar på fasaden. Där är trånga gator med tät trafik, trottoarerna är smala och alltid fulla av folk på väg någonstans. Första morgonen går jag upp och tittar ner på gatan från hotellfönstret. Det är i rusningstid, så

bilarna kör inte så fort pga köbildning. Gatan delar sig efter ca 50 m i två gator. Förvånat ser jag en stor hund stå mitt ute i trafiken just där gatan delar sig. Hunden är stor och av någon blandras, mest schäfertyp. Den står still som en refug men tittar hela tiden uppåt gatan. Stig kommer och tittar som bevis att jag inte ser i syne. Efter några minuter kommer en annan stor hund av schnauzertyp nedför gatan, också den gående mitt i trafiken. Den går fram till den första hunden och sida vid sida går sedan båda nedför den vänstra gatan, fortfarande mitt i trafiken. Bilarna passerar dem sakta. Vi upplever det som i ultrarapid och de försvinner ur vårt synfält.

Vi beslutar att vi ska finnas på plats i fönstret vid samma tid nästa morgon för att se om detta var en engångsföre-teelse. Nej då! Vid samma tid upprepas proceduren och de båda hundarna försvinner tillsammans nedför gatan. Vår tredje och sista morgon upprepas samma sak. Tydligt är det två hundar, som funnit något matställe, som de gemensamt tar sig till vid samma tidpunkt varje morgon. De är tillräckligt stora för att synas i trafiken och bilarna kryper vid den här tiden långsamt fram i bilkö. Hundarna går självsäkert och med hög buret huvud mot sitt mål. Det skulle varit spännande att följa efter. Vi åker från Hongkong fyllda av beundran för deras mod och glömmer dem aldrig.

I Västafrika i Burkina Faso möter vi en liten hundvalp. Vi är inbjudna till en dans till andarnas ära i en liten by långt från städer och stora vägar. Vi sitter i

skuggan av stråtakets till en lerhydda alldeles invid byns öppna plats, där dansen ska äga rum. Hyddorna ligger utmed lerstampade smala gator, som strålar ut från dansplatsen. Dansarna har ställt upp sig, männen med bastkjuolar och en slags bastvispar i händerna. En ung stilig afrikan, tydligen en av fördansarna, blir distraherad av en liten rund hundvalp, som springer fram till honom. Han tar den i famnen och springer en bit bort till en hydda, där han släpper in valpen, som säkert bara är några månader gammal.

Dansen börjar. Vi är intresserade åskådare men sneglar ändå bort mot hyddan där hunden släpptes in. Jo då, efter en liten stund skymtar ett nyfiket huvud i öppningen. Valpen kommer ut och går rakt fram mellan hyddorna och ställer sig intill den öppna platsen. Husse, som nu är mitt uppe i dansen, får syn på den. Han dansar dit och schasar bort den och vispar till den lätt i baken så att den ska skynda sig in i hyddan igen. Husse följer efter och kontrollerar att den är inne i hyddan. Dansen fortsätter, men den lilla valpen har nu fångat vårt intresse. Minsann, efter en stund, lite längre denna gång, kommer valpen utsmygande. Nu ålar den sig på mage fram utefter marken bort till en hydda mitt emot. Där ålar den sig utmed väggen till framsidan, där byns äldste sitter på låga träbänkar för att se dansen. Valpen kryper försiktigt in bakom benen på dem och lägger sig tillrätta. Ingen har märkt något. Han kan kika fram mellan åskådarnas ben och följa dansen och husse ser det inte. Valpen fattade egna beslut och nådde sitt mål - att se vart husse tog vägen.

Nu är vi i Sverige, i Stockholms skär- gård. Barn och barnbarn har en collie, som heter Kråkan. Ett konstigt namn på en älskad hund. Hon är rar och tillgiven och älskar att springa efter kasta- de pinnar, men avskyr att bada. Kastar vi en pinne i vattnet hoppar hon inte efter. Nu är vi i en vik och badar. Den 12-årige Mattias ligger på magen på en s.k. "bräda" utan segel och paddlar med händer och fötter. Kråkan sitter på en klipphäll och tittar på. Mattias paddlar fram till henne så att brädan når klippan. Han lockar att hon ska komma ombord. Vi undrar hur det hela ska gå, för vi känner till hennes avsky för vat- ten. Det är egentligen inte så konstigt, för det kan inte vara så skönt att få den tjocka pälsen blöt. Kråkan står nu inför ett dilemma. Hon är van att komma när Mattias ropar. Hon sätter försiktigt ned ena tassens på den vingliga brädan men ryggar tillbaka när den vickar. Mattias lockar med sin mjukaste röst. Kråkan kan inte stå emot. Försiktigt kryper hon ombord på brädan. Mattias håller den så stadigt han kan, så att hon kan sätta sig. Sedan paddlar han lugnt ut på den lilla viken med Kråkan sittande i fören. Spontana applåder från resten av familjen. Kråkan ser stolt ut, då hon övervunnit sin rädsla. Kände hon kanske samma välbefinnande som vi, när vi klarat av en svårighet.

Redaktionens tillägg:

I Moskva fick vi höra att de vilt springande hundarna där hade lärt sig åka tunnelbana. De visste precis var de skulle stiga på och av. Förmodligen handlade det även där om utspisning av mat någonstans.

Carl-Erik Nordström

Jag är född och uppvuxen i norra Ångermanland, där jag nu bor. Har även bott i Östersund, Mariestad, Luleå och Norge. Har arbetat som socialsekreterare tills för några år sedan.

Jag har rest på egen hand och med några vänner. Det har varit ett halvårs arbete på kibbutz i Israel och liftande i Europa på 70-talet, två halvårslånga resor till Latinamerika på 70-talet, en årslång jorden-runt-resa på 80-talet samt resor till Island, de Skottiska öarna och Färöarna på 90-talet. Sedan har jag deltagit i arrangerade resor på 2000-talet, bl.a. till Grönland, Tahiti, Wrangelön, Svalbard, Etiopien, Surinam, Nordkorea, Malawi, Namibia, Syrien, Papua, Iran och Eritrea.

1. När och hur blev du medlem i SGS?

– Jag lärde känna SGS-folk i Nordkorea 2013 och på Kamtjatka 2018. 2019 gick jag med i SGS.

2. Har du deltagit i något av föreningens vår-och höstmöten?

– Nej det har jag inte gjort.

3. Din bästa resa hittills? (Behöver inte vara en SGS-resa)

– Bästa resan är nog hösten 2012 med ”Läs och Res” till västra Papua. Där bodde vi någon vecka hos familjer och i tältläger. Vi vandrade i regnskogen med bärare, gick på höglandet och på stränder.

4. Din drömresa om du varken behöver ta hänsyn till tid, pengar, hälsa eller tillståndet i världen?

– Drömresan kan nog bli den till Kurlerna, som av rederiet blivit uppskjuten från 2020 pga Coronan och förhoppningsvis blir av 2022.

5. Vad har du alltid med dig när du reser?

– Oftast bara handbagage på 9 kg, om resan inte går till arktiska resmål. Då krävs mer bagage.

6. Vad vill du helst läsa i Briefing?

– Jag vill gärna läsa om resor till udda resmål dit få reser eller om platser som är svåra att komma till.

Orangutanger, näsapor och jättesköldpaddor på Borneo

Text: Inger Bjurlén, Bild: Christina Völcker, Inger Bjurlén

När min kompis Christina, som gillar Människoapor, frågade om jag kunde tänka mig att följa med till Borneo för att hälsa på orangutangerna, svarade jag naturligtvis ja. Vi hittade en resebyrå, som ordnade resor dit med lite mindre grupper av turister och vi anmälde oss. Några veckor innan avresan, ringde vi och frågade hur många vi skulle bli i gruppen. Det blir bara ni två blev svaret. Jaha, det var väl den minsta gruppresa jag åkt på, men det visade sig fungera alldeles utmärkt. Vi fick reseprogrammet samt alla flygbiljetter hemskickade.

Tidigt på fredag morgon den 30:e mars 2007 åkte vi från Arlanda, bytte plan i Amsterdam och efter ytterligare en flygtur på 12 timmar var vi framme

tidigt på lördag morgon i Kuala Lumpur i Malaysia. Natten bara försvann eftersom vi flög österut. En representant från resebyrån mötte oss och satte oss i en taxi till hotellet, som var stort och lyxigt. Där hoppade vi genast i säng och sov ett par timmar, innan vi beslöt att göra en liten tur ner i stan. Det var 30 grader varmt, så vi vände ganska snart tillbaka till poolen på hotellet. Senare på kvällen tog vi en taxi till China Town. Så kom det ett störtregn och vi satte oss på en restaurang och åt ris och kyckling med pinnar.

Tillbaka på hotellet upptäckte vi en massa finklädde malaysier på väg till ballroom. Det visade sig vara ett stort bröllop med 500 gäster, som skulle gå

av stapeln. En dam frågade, om vi ville följa med in och titta. Naturligtvis ville vi det. Där var verkligen flott. Traditionellt klädda människor och hela salen smyckad med ljus och blommor. Bruden och brudgummen satt på en scen och vi stannade en stund för att följa ceremonin. Det hade varit en lång, lång dag.

Nästa dag blev vi upphämtade för att åka på en sightseeingtur i staden. Vi hoppade av bussen i stadsdelen Little India och åt lunch på en indisk restaurang, där maten serverades på palmblad. Gott men starkt.

Sedan hamnade vi mitt i ett veteran-

rally, som tydligen går av stapeln där den 1 april varje år.

Tillbaka på hotellet blev det massage med en massa sköna oljor och vi bjöds på ingefärste och mangojuice.

Måndag morgon var vi tvungna att vakna tidigt för att flyga vidare till Kuching på Borneo. Ett fint hotell i kolonialstil väntade oss. Vi tittade lite på staden och gick sedan hem för att packa för en 3-dagarstur till huvudjägarna.

Kl.9 kom Hamed, vår nya guide, för att hämta oss. Han körde oss i sin fina luftkonditionerade bil till floden Lema-

nak. 5 timmar tog resan, inklusive uppehåll för att se pepparbuskar och köttätande växter. Vi stannade för lunch efter vägen och Hamed visade oss också olika frukter och grönsaker på en marknad. Vi smakade på det mesta men avstod från de levande sagolarverna.

Vid floden väntade en kille med långbåt med motor. Vi färdades uppströms med en ganska hög fart och efter en halvtimme var vi framme hos huvudjägarna. De bodde i långhus som var ca 100 år gamla. Det bodde 25 familjer där, en familj i varje rum samt ett stort allrum. Vi blev in kvarterade i deras guest house i ett litet bås med madras-

ser och myggnät. Det fanns flera turister där från olika länder, i andra små bås. Våra guider lagade maten åt oss. Efter maten hann vi ta oss ett dopp i floden. Sedan var vi inbjudna till långhuset på dansuppvisning och risvin. De var väldigt utstyrda med silverpengar, fjädrar och vapen. Allt för turister. Sedan tog de emot gåvor, som vi förväntats ha med oss, bl.a. chips till barnen.

Några skallar hängde på väggen. Hamed berättade att pojkarna förr i tiden skulle visa sin manlighet genom att döda en fiende och sedan spara skallen. Denna sed förbjöds inte förrän 1949, så några av männen hade varit med om

huvudjakten. Som bevis hade de en ta-
tuering på strupen.

Nästa dag blev det djungeltur och
lektion i att skjuta med blåsrör. Vi hann
också med en färd uppför floden och
ett bad. Så kom störtregnet, så vi kom
hem som dränkta katter. Men det gjor-
de ingenting eftersom det var så varmt.

Nästa dag for vi tillbaka till Kuching
igen. Vid solnedgången följde vi med en
flodbåt med underhållning på Sarawak
river.

Så tog vi flyget igen och hamnade på
ett hotell i Sandakan.

Påskafton var det äntligen dags att
träffa orangutangerna.

Det var stränga bestämmelser inne
i orangutangcentret. Vi fick inte ens ta
med oss vatten in. Men huvudsaken
var att vi fick ta med kameran i alla fall.
Centret tog hand om övergivna och sju-
ka apor, rehabiliterade dem och lät de
sedan flytta tillbaka till djungeln.

Så for vi vidare till Kinabatangan ri-
ver, där vi gick ombord på en båt, som
förde oss med en väldig fart rakt in i
vildmarken. Vi såg många djur, bl.a.
orangutanger och de lustiga näsaporna.
Efter ett par timmar kom vi fram till
en lodge, där vi skulle bo. Vi fick var-
sin sarong, som vi skulle ha på oss till
middagen. En kvällstur på floden blev
det också och både en morgon- och ef-
termiddagstur nästa dag. Hela tiden var
det en öronbedövande konsert av fåg-
lar och cikador och vi fick se massor av
djur: vackra fjärilar, orangutanger, ma-
kaker, näsapor, en giftig gulfläckig träd-
orm på 1½ m, en liten krokodilunge
och en hel hjord elefanter m.m.

På Annandag påsk fortsatte vi resan.
Christina och jag fick en egen båt med
guide och chaufför. 3 timmar i hög has-
tighet vidare ut på havet. Vi räknade ut
att vi gjort sammanlagt 12 båtfärder un-
der den här resan. Ny båt och ny guide

och så bar det av till Turtle Island, en nationalpark bestående av 3 öar. Fin sandstrand med snorklingsmöjligheter. Massor av fiskar i alla regnbågens färger. Efter middagen fick vi inte gå ut, för vi kunde störa jättesköldpaddorna, som skulle komma upp på land och lägga ägg. När den första sköldpaddan kom, fick vi smyga ut tillsammans med en ranger med ficklampa och se, när sköldpaddan la sina ägg i en sandgrop. 81 ägg räknade vi till. Sedan mättes sköldpaddan. Hon var 109 cm lång

över skölden. Äggen bars bort till en annan grop på ett inhägnat område, detta för att skydda äggen. Efter 50-60 dagar kläcks äggen och de små ungarna kan bege sig ut i havet. Nästa morgon fick vi se detta, då ett gäng små sköldpaddungar satte kurs mot havet.

Tillbaka till Sandakan, ännu en ny guide. Vi besökte bl.a. den stora marknaden och ett kinesiskt buddhisttempel högt uppe på ett berg med en fin utsikt över staden.

Ny flygtur till Kota Kinabalu. Där var

vi inbokade på Nexus Resort, ett pampigt ställe. Vi kände oss kungliga, när vi navigerade mellan 8 restauranger eller lögade oss i de fantastiska poolerna.

Vi hämtades på morgonen för en djungeltur vid Kinabalu Mountain, Östasiens högsta berg, 4095 m.

Många fina växter. Vi besökte också en botanisk park. Efter ytterligare ett par fina dagar i Nexus bar det av tillbaka till Kuala Lumpur och sedan tillbaka hem igen.

En mycket omväxlande och intressant resa. Och inte blev den dyrare heller, trots att vi bara blev två resenärer!

Kuriosa:

Vid besöket i den botaniska parken blev vi presenterade med varsin orkidékvist. De var så fina, men hur skulle vi få hem dem? Jo, vi lyckades tillverka små behållare åt kvistarna, av mycket små schampoflaskor, som vi tätade med fetvadd och skavsårsplåster! Sen undrade vi förstas, om det var tillåtet att ta med dem på flyget. Inga problem. Under flygturen tillbaka till Kuala Lumpur höll vi själva i behållarna. När vi sen klev på direktflyget Kuala Lumpur-Stockholm erbjöd sig en trevlig steward att ta hand om våra dyrgripar och förvara dem i planets kylskåp under flygturen! Väl hemma kunde vi njuta av orkidéerna i flera veckor!

Boktips

av redaktionen

Nalas värld

av Dean Nicholson

Äventyrliga Dean Nicholson från Skottland beslutar sig i slutet av 2018 att cykla jorden runt. En god vän ska följa med, men efter en kort cykling ångrar vännen sig och bryter upp. Dean fortsätter dock och får oförhoppandes en ny följeslagare. Han får syn på en liten kattunge i diket och hon hoppar upp och sätter sig som klistrad runt Deans nacke. Eftersom Dean är en stor djurvän, tar han med sig katten, som han döper till Nala, och ser dessutom till att hon kommer till en veterinär. Där blir hon undersökt och vaccinerad och senare även steriliserad och utrustad med ett ”kattpass”.

Dean och Nala blir oskiljaktiga och cykelturen fortskrider med Nala sittande i en sorts kasse på cykeln framför Dean. De tar sig fram i Europa och når Azerbajdzjan. Planer finns för

fortsatt färd, antingen genom Indien eller Ryssland för att så småningom nå Japan och Australien. Men då slår Coronapandemin till. Boken slutar när Dean och Nala sitter isolerade på en gård i Ungern.

Dean fotar och filmar under resan och lägger ut på sociala medier. Han får följare över hela världen och alla är speciellt förtjusta i Nala. Folk samlar in pengar, framför allt till alla organisationer (mest sådana som tar hand om övergivna djur) som Dean vill sponsra. Han träffar på många utsatta och övergivna djur, men också många fantastiska människor. I vissa fall leder det till livslång vänskap. Boken är skriven med äkta värme, en riktig ”feel-good-bok”. Dean har verkligen lyckats hitta sin plats i livet, tack vare förtjusande Nala.

Dagboksanteckningar från liftning i Argentina 1980 och Chile 1995

Text och bild: Carl-Erik Nordström

Torsdag den 1.5 1980 (Mendoza, Argentina)

Frukost och lite packbestyr. Missade första bussen, tog nästa, som gick en annan väg. Blev avsläppt vid väg 40. Liftade 30 min. En man stannade och sa att jag var på fel väg. Gick 5 km, förbi rikemanshus med morrande hundar. Stannade vid ett nersmutsat smältverk. Efter en timme fick jag lift med 6 ungdomar, hopklämda i förarhytten på en pick-up. Satte mig på flaket, fläktande men inte kallt. Ungdomarna bjöd mig på en grillfest på landet (asado). Vi följde vägspår över bäckar och kom fram till en av tjejnarnas hemgård. Där slängdes 3,5 kg kött på en grill; bringa och biff, marinerat och panerat. Därtill grönsallad och potatis. Detta sköljdes ner med en 5-liters karaff rödvin. Efteråt gårdens egna röda äpplen och mitt första prov av maté med smak som ett starkt örtte. Prövade på att rida också, på den lugnaste av gårdens 15 hästar. Red bland fikonträd, äppelträd, valnötsträd, diande grissugga, ankdamm och trevliga människor.

Därefter for vi till estancias huvudgård, öde sedan några år, då männis-

korna där avlidit. Återvände norrut via Tupungato. Jag blev avsläppt vid Ugarteche, 37 km söder om Mendoza. Klockan var halv åtta på kvällen. Prövade liftning några timmar iförd regnkappa i den kyliga kvällen. Fick ingen lift, kanske för att jag såg maximalt skum ut i den klädseln och med skägg dessutom.

Slog följe med en annan grabb, som också hade problem att ta sig därifrån. Vi hittade torra buskar och grenar och gjorde upp eld i ett dike. Elden brann till kl.02. Med lite papper under mig och läderväskan med kameran som kudde, somnade jag i min sovsäck i diket. Vaknade 6.45, fortfarande mörkt och bara några plusgrader.

Fredag den 2.5 1980

Liftade 2,5 timmar med aprikossyltmackor i magen. Äldre Peugeot-bil stannade. Det var Juan Ramon Salomon, redaktör för veckotidningen "La Provincia" (intresseorgan för handel med äpplen, vindruvor etc.) Han släppte av mig på YPF-macken i Eugenio Bustos, 68 km bort. Hans vän på macken skulle fråga kunderna, om någon skulle

åka söderut. Inget hände på 6 timmar, förutom att jag åt upp resterande köttfärsås med potatis, så jag gick bort mot samhället. San Rafael-bussen gick just. Stoppade den inte, för jag hoppades på en buss till Zapala. Nästa buss avgick kl. 21. Under tiden åt jag fler aprikos-syltmackor och en halv vinare för att hålla värmen.

Pratade med en sympatisk kille, Genaro Zambrano, en militär från Campo Los Andes. Han var på väg till sitt föräldrahem i General Alvear. Ståplats i bussen 1½ timme de 10 milen. Vi tog båda in på ett hotell i San Rafael, där bussen stannade. Genaro betalade hotellrummet och även god mat på en bar, som vi besökte. (stek, sallad och ost och en hel vinare) Kalaset gick på 12 dollar. Låg och pratade på rummet till kl. 03.30, så vi var rätt utmattade, när väckarklockan ringde 06.

Lördag 3.5 1980

Rumskompinen propsade på att jag skulle hänga med till hans föräldrahem. 6.45-bussen till General Alvear och Genaro betalade biljetten. Ny buss de återstående 18 km till hans hem.

Många Maria- och Jesusbilder i det enkla hemmet, ingen hemma men brinnande ljus på bordet. Toaletten var ett utedass med sittring över ån vid tomtgränsen, naturligt avlopp.

Efter en stund kom hans underdåniga systrar hem. De tillagade god mat; vitlökskorv, ägg, potatis, höns i sås, vindruvor, husets vin, bröd och sötpotatis-paj. Genaro berättade om de orimliga inträdesproven till befälsaspirant på en öde ö i Panamafloden. De blev avsläppta där för 21 dagars vistelse utan mat, med 12 patroner var (Varje använd sådan gav minuspoäng.) och de tvingades äta mungo och råttor för att klara sig.

Genaro gick ner 10 kilo. Andra prov: gå över minfält, springa i smal gång med två attackerande schäferhundar, en på var sida, att ta ett steg framåt, hoppa bakåt så hundarna krockade med varandra, när de skulle hugga i benet, något steg framåt när hundarna var förvirrade, sen upprepning. De som inte klarade proven hade "stupat i strid".

Målet var att de skulle upprätta en fri republik i Tucuman, som skulle företräda FN i Geneve.

Vi fick höra att byggnadsarbetare måste jobba 55-70 timmar per vecka för att klara sin försörjning.

Ny buss till Genaros fästmöns hem. Det var en "legal" besöksdag för honom. Alla dagar, utom måndag, onsdag och fredag var "legala", kanske för att försvara för friare att ha olika fästmöns olika dagar. Maria, hans fästmö, jobbade på en bodega, där de förvarade vinet i cementcisterner! Välbehövlig dusch och klädbyte. Åkte in till stan, General Alvear, 14.000 inv. Bjöds på glass. På kvällen bjöd hennes spanskfödda mor och italienskfödda far på mat. Fadern var imponerad av "chicas Suecas", svenska flickor, som han sett på porrfilmer.

Skjutsades in till stan och bussen, som avgick kl. 24. Fick en bred gumma med gråtande barn bredvid mig, så det blev halvdålig sömn för mig på bussen till Neuquen.

Onsdag den 22.3 1995 (La Junta, Chile)

Upp kl. 07, regnet hade upphört, frukost på rummet. In till samhället. Där var gistna omålade hus, flera caféer och härbärgen. Betalade för boendet och kvällsmaten. Vid Shellmacken träffade

jag ungdomar från en internationell arbetsbrigad. De hade röjt en led och byggde nu en affär i La Junta. Väntade 1½ timme på lift. Fick skjuts med en liten lastbil. Kom 62 km norrut till ett gult hus vid floden Frio. Där var några män och en kvinna till häst. De hade säckar med fårull och en stor ost, som chauffören köpte. De lämnade hästarna och åkte med chauffören mot La Junta. Tomt på vägen, kl. 13.30 lunch i det vackra gula huset. Man bjöd in 3 byggnadsarbetare, en man som fraktade timmer med två oxar, hans fru och de tre som sålt ull, men jag blev inte bjuden.

Fortsatte lifta, första bilen stannade. Fick sitta i bagaget på en herrgårdsvagn, kom till Villa Santa Lucia. Vid korsvägen fanns ett vindskydd. Där var ryggsäcksresenären Felipe från Vina Del Mar. Han hade kommit kvällen innan till gula huset och övernattnig. Fick ej lift utan gick de 16 km till vindskyddet. Han hade fått 7 äpplen i en gård längs vägen. Jag gav honom ett päron och en dubbelmacka. Han hade missat banken i Coihaque och måste ta sig vidare till Chaiten och en bank. Han fick lift och efter två timmar fick jag också lift, mot Futaleufu. Jag fick åka med fiskejournalisten Erik från Canada och pensionsägaren Renée från Futaleufu. De 8 milen tog 2½ timmar, för många ärenden skulle uträttas efter vägen.

Vid sjön Yelcho vakade storöring i vassen nära stranden. Hos Renée på Residencial Futaleufu kostade övernattnig 57 kronor och middagen på kvällen, odlad lax med sallad och potatis och öl, 63 kronor. Blev ordentligt mätt. Till sängs efter två huvudvärks-piller. Sov då bra.

Ett Reseminne

text och bild: Bodil Eckert

Sommaren 2011 genomförde Jan och jag en resa på tre veckor som förde oss till mycket avlägsna platser. Vi flög från Köpenhamn till Nome på Alaskas västkust och därifrån rakt österut i chartrat plan till Anadyr i Sibirien. I Anadyr gick vi ombord på ett kryssningsfartyg från Nya Zeeland. Fartyget gick norrut genom Berings sund och därefter västerut till Wrangelön som ligger på 180-meridianen och 72 grader nordlig bredd. Ön befolkas av ett stort antal isbjörnar, många fågelarter som lappuggla, snögås och prutgås samt varierande antal lämlar och några människor. En väderstation är bemannad året runt, här jobbar naturbevakare och på sommaren finns det ofta forskare som studerar djurlivet.

Ön har en spännande historia som hör samman med kartläggningen av polartrakterna. Både USA och Canada har hävdat att ön är deras, men sedan 1916 har den tillhört Ryssland. På sydöstra kusten fanns under sovjettiden ett litet samhälle där alla som nu arbetar på ön bor. De flesta hus är i dåligt skick och man måste se upp för isbjörnar.

På Wrangelön fanns de allra sista mammutarna som pga begränsad tillgång på föda var betydligt mindre än mammutarna på fastlandet. De dog inte ut förrän ca 1600 f.Kr, medan övriga dog ut i slutet av senaste istiden (ca 10000 år sedan). Bland husen i det lilla samhället fanns det massor av skrot. På ett ställe hade man samlat ihop diverse ben och där fanns också mammutbetar. Det var inget speciellt med dem utan man kunde sitta på dem eller lyfta upp en, vilket jag gjorde. Det var en hisnande känsla att hålla i en äkta mammutbete som var mycket tyngre än jag trott, vilket man förstår när man tittar in i den och ser att det nästan är helt kompakt ben.

I himlen finns paradiset – i Kina finns Suzhou och Hangzhou

Text: Marianne Billing

Detta ordspråk möter oss många gånger under vår resa i Kina. Vi förstår, efter att ha sett de omtalade städerna, att de gamla visdomsorden är sanna. Någon direkt jämförelse kan vi självklart inte göra, men de skönhetsupplevelser vi får ställer definitivt in oss i de odmjuka beundrarnas skara.

Suzhou och Hangzhou ligger inte långt från Shanghai, i Yangtseflodens delta. De är omgivna av sjöar och genomkorsas av floder och kanaler. Trakten är Kinas bördigaste jordbruksområde. Det är dessutom en mycket vacker trakt med storslagna naturscenerier. Många konstnärer och poeter och inflytelserika mandariner slog sig ned här. Hangzhou var huvudstad under Södra Sungperioden på 1200-talet och var då världens största stad med mer än en miljon invånare. Det var under denna blomstringstid de kända trädgårdarna anlades och som hela världen fortfarande beundrar.

Trädgårdskonsten i Kina är mer än 3000 år gammal. De äldsta planteringarna var jaktparker för härskarna. Andra som hade råd tog efter sina ledare och lät anlägga egna trädgårdar. Viktigt var att försöka efterlikna naturen, gräva dammar, skapa berg och kullar och plantera träd och blommor.

Den kinesiska trädgården är svår att analysera. Den ger uttryck för konstnärliga idéer och uppfattningar som vuxit fram ur en intim samverkan med naturen. Genom att trädgårdarna varierar i utformning och innehåll och

gärna har överraskningsmoment, väddar de mer till fantasin än till det analyserande förnuftet.

Trädgården är för kinesen ett strängt privat område. Den är till för honom, hans familj och vänner. Därför är den omgiven av murar och byggnader och kan inte ses utifrån. I Kina betraktas trädgården som en utvidgning av bostaden och är en förutsättning för att denna ska fungera. I Sverige upplevs skillnaden mellan ute och inne starkt, men så är det inte i Kina. Det kan inte förklaras enbart med skillnader i klimat, utan det kommer från kinesens ovanligt starka samkänsla med naturen. Därför betyder trädgården mycket mer i Kina än hos oss.

Den kinesiska trädgården kan aldrig överblickas från en punkt. Den består av ett antal delar, som är planerade så att de ska ge olika upplevelser och skönhetsvärden. Besökarna ska lockas ut i trädgården av upptäckarglädje och nyfikenhet. Planeringen styrs också av gamla kinesiska traditioner och föreställningar. Onda andar kan t.ex. inte gå genom runda portar. Alltså byggs portarna runda. Onda andar kan inte heller gå i räta vinklar. Därför är de flesta broar vinklade. En kines rusar inte fram i trädgården utan vandrar stillsamt och njuter. Ett tredje sätt att hålla onda andar borta är att ha en drake som skyddar hemmet. I kejsarpalatset i Peking bevakade de nio drakarnas mur kejsaren.

I trädgården finns alltid ett antal te-

hus, gallerier och paviljonger, som är samordnade med andra arrangemang. Byggnaderna ger en viss avskildhet, även om de vanligen saknar väggar. Att vara inne i dem är att samtidigt vara ute. En paviljong uppförs kanske en bit ut i en damm för att man därifrån ska kunna njuta av vårens första lotusblomma. Ett annat ställe lämpar sig bättre för att följa bambusens skuggspel på den vita muren en vacker månskensnatt.

En kinesisk trädgård är otänkbar utan stenar och klippblock. Skrovliga ytor med håligheter är fantasieggande. Enligt gammal kinesisk tradition kan framtidens händelser utläsas i ytans mönster. De dekorativa stenarna grupperas till murar eller används fristående som skulpturer. Ofta används de till att inrama dammar eller kanta gångvägar. Särskilt eftertraktade är de kalkstensblock, som legat i strömmande vatten och eroderats till spännande former.

Gräs och blommor är för oss viktiga beståndsdelar i trädgården. För kinesen är inte växten lika väsentlig som vattnet och stenen är. Växterna är inte stommen

i trädgården. Blomsteranläggningar är sällsynta och gräsmattor saknas helt i den äldre trädgårdskonsten. Blommor planteras vanligtvis i krukor och ställs ut som mer eller mindre tillfälliga dekorativa arrangemang. Växterna har däremot symbolvärde för kinesen, något som vi helt saknar. Trädpiönen betraktas som blommornas konung. Den symboliserar rikedom och lycka. Det berättas om en kejsare i Xian, som vid sitt sommarpalats lät plantera 10 000 trädpiöner. Om de hade avsedd verkan förmäler inte historien.

Bambun är symbol för bestående vänskap. Den böjer sig för vinden men reser sig på nytt och är alltid levande (grön). Tallen har en stram hållning och representerar avskildhet och tystnad. Plommonträdet blommar för kinesen detsamma som körsbärsträdet för japanen. Det förebådar våren. Varje brudpar vill bli fotograferade under ett blommande persikotråd för det betyder lycka. Kinesen uppskattar inte massverkan. Det är den enskilda individen med dess symbolverkan som betyder mest.

I Suzhou och Hangzhou finns några av Kinas vackraste och mest berömda trädgårdar. De skiljer sig från de kejsrerliga parkerna genom att de är mindre och har mer privat karaktär. De är mer fattbara i storlek och genomarbetade i alla detaljer. De har ingenting av de kejsrerliga parkernas intryck av makt. Naturscenerierna ligger runt omkring palatsen och bildar bakgrund till dem, medan trädgårdarna i Suzhou och Hangzhou har naturen inom sig.

De trädgårdar som idag är upplåtna för allmänheten, naturligtvis mot en viss avgift som alltid i Kina, är alla restaurerade efter befrielsen.

”Den ödmjuka administratörens trädgård” i Suzhou är den största av dessa trädgårdar. Den anlades för mer än 400 år sedan av en domare, som lämnade sitt ämbete för att helt ägna sig åt sin trädgård. Av trädgårdens 4 hektar är tre femtedelar vatten. I vissa dammar är vattnet helt täckt av lotusblad. Trädgår-

den innehåller tehus, paviljonger, murar och vegetation, allt genomtänkt och utarbetat i minsta detalj. I myllret av besökande är det inte möjligt att ägna sig åt den avkoppling och meditation, som vi hoppas och tror att trädgårdens skapare fått njuta av.

I ”Fiskarens trädgård” behöver vi inte trängas trots att den är den minsta av Suzhous berömda trädgårdar. Här anar vi hur det känns att ensam ströva omkring och hänge sig åt vackra tankar. Vi stiger först in på en stensatt gård med enstaka träd och en samling vackra stenar. Genom ett galleri når vi det centrala trädgårdsrummet, som domineras av en stor damm där en paviljong skjuter ut i vattnet för ge bättre kontakt. För att få trädgården att verka större är en spegel uppsatt på den lilla paviljongens bortre vägg. Genom spegelbildens lurar besökaren att tro att trädgården fortsätter bakom spegeln. Vid månsken syns raffinerat nog tre månar; den i himlen,

bilden i dammen och den i spegeln. En del av trädgården kallas "slutet på våren". Där blommar trädpiönen, som förebådar sommaren.

Vi njuter av alla de vackra detaljerna. Trädgården är "bara" 6000 kvadratmeter stor. De äldsta delarna är från 1200-talet. En vacker detalj är utsökta beläggningar med konstnärliga mönster. Trots litenheten saknas inte några av de ingredienser vi lärt oss att en kinesisk trädgård ska innehålla.

"Den samlade skönhets trädgård" i Hangzhou gör skäl för sitt namn. Den påminner mycket om den förra, både i storlek och i utförande. Särskilt utmärkande är ändå den fantastiska provkartan på utformningar av fönster och portar, som finns i murar och byggnader. Alltid finns i fönstret eller i portalen en vacker blickpunkt. I dammens mitt står en "naturlig" stensulptur, som visar hur högt kineserna värderar detta trädgårdsarrangemang. I ett av fönsterarrangemangen finns en miniatyrträdgård. Den har samma underbara verkan som spegeln; att låta trädgården bli större och mer upplevelserik.

Västra sjön i Hangzhou är vida berömd. I den finns en konstgjord ö, som

kallas "en ö i en sjö med en ö i en sjö". (Ön med sjöarna inom sig) Den är utformad som en stor trädgård med gångar och broar som sammanbinder olika paviljonger. Det finns dock inga murar, som ska inrama och avskilja olika trädgårdsarrangemang. Allt är omgivet av vatten. I bakgrunden reser sig bergen som för att fullständiga natursceneriet.

Den kinesiska trädgårdskonsten spreds till andra länder. Naturligtvis kom den först till de mer närliggande länderna, där den i Japan fick sin speciella utformning. Till Europa kom den i samband med upprättandet av handelsförbindelser. Här blandades den med den engelska landskapsstilen, som den har mycket gemensamt med. Enligt uppgift ska det på 1700-talet ha uppförts ett tjugotal kinesiska trädgårdar omkring Paris. Troligen anlades de som en reaktion mot den mycket formbundna franska trädgården.

I vår stressiga värld bör det kinesiska tänkandet få ett större utrymme när vi planerar våra gröna ytor. Vi bör låta känsloupplevelserna få styra utformningen och skötseln. Det skulle både samhället och vi människor må bättre av.

Ur minnesbanken

text och bild: Bengt Cederfelt

Vad minns man egentligen? Jag brukar inte föra någon dagbok, men nu tänkte jag tänka tillbaka på min första resa, utan att titta på några kartor eller söka upp annan information. Det här blir då ett uppväckande av minnen som aldrig satts på pränt. Kanske av tvivelaktig litterär kvalitet.

Jag muckade 1975 och hade aldrig varit längre bort än Oslo och Mariehamn. En klasskamrat i gymnasiet hade tågglufat sommaren 1972. En månads interrail för 350 kronor, lät ju både fantastiskt och nästan ouppnåeligt. Han jobbade extra i en lergruva i Höganäs och köpte alltid många grammofonskivor och for till Köpenhamn på konserter.

Under militärtjänsten hade man åtminstone möjlighet att åka tåg och fick en viss vana att läsa tågtidtabeller. Jag hade ryckt in i april 1974 vid F10 i Ängelholm och muckade 50 veckor senare. Det var mitten av mars 1975 och mitt i en termin, så jag hade sökt jobb-

en järnmalmgruva i Grängesberg. Jag skulle fylla 21 till hösten och det var sista chansen att köpa interrail-biljett. Det fanns också tid att skaffa pass, något som jag aldrig haft tidigare. Jag funderade på upplägget och fann att man kunde åka till Genua och vara framme inte alltför sent dag 2. Öppen tid för att utforska sydvästra hörnet av kontinenten, men jag måste lämna Paris på eftermiddagen näst sista dagen, då där fanns ett direkttåg till Köpenhamn.

Midsommarveckan är ju fyradagarsvecka. Eftersom jag skulle jobba nattskift den veckan, så skulle jag sluta redan torsdag morgon. Då är man förstås ganska trött, så det var väl lika bra att starta resan på fredagen, midsommarafoton. Jag hade skaffat medlemskap i STF inkluderande International Youth Hostel Handbook. Interrail-biljetten kostade väl 550 kronor detta år och man fick en fin tåglinjekarta också. På den tiden kostade det 10 kronor att övernatta på vandrarhem. 1972 var visst tusen kronor en normal budget för en sådan månad, men jag tänkte ta med mig 1500 i blandade valutor. Jag ägde varken kamera eller kikare men hade köpt en ryggsäck på 60 liter och 1.6 kg tror jag, samt en jeansjacka av märket Lee, som fick räcka som ytterplagg.

Innan det var dags, fick jag reda på att en kollega, som jobbade ständigt nattskift och som t.o.m. var yngre än jag, skulle köra bil till Göteborg direkt efter nattskiftets slut på torsdagsmorgonen, och skiftet slutade extra tidigt nu inför semestern. Det skulle gå bra att

lifta med honom till Göteborg och jag kunde byta biljetten till en dag tidigare utan kostnad.

I Köpenhamn var det inte så svårt att hitta ett tåg till Hamburg. Jag minns inte, om jag hade några danska eller tyska pengar med mig. I värsta fall går det ju att växla var som helst. Jag vill minnas att jag åt på färjan Rödbj-puttgården. Väl i Hamburg började jag spana in avgångarna söderut. Där fanns ett passande tåg, som skulle vara framme i Basel nästa morgon. Jag kollade inte ens, om det fanns några lediga ligg- eller sovvagnsbiljetter. Minns att jag blev mörkrädd av toaletterna på stationen. Kanske dags att planera sina behov.

Jag fick åtminstone sitta på detta tåg och eftersom det var andra natten utan riktig sömn, så var det inte så svårt att somna. En inte alltför strålande gryning i Freiburg. I Basel var det lite småkyligt men lätt att hitta ett tåg till gränsstaden Chiasso.

Jag hade planerat frukost i Schweiz och hade 20 CHF med mig. Ingen superfrukost på tåget. När jag skulle betala sa människan bara fünf fünfzig eller sechs sechzig snabbt och jag tänkte fünfundsechzig! Kostar det 200 kronor att äta frukost? Kanske bäst att kolla priserna först, innan man beställer i fortsättningen, typ resten av livet.

-Can I pay with italian money?

-Yes.

Javisst ja, det var ju inte så mycket. En kvinna vid ett närliggande bord ler åt situationen. Eller är det ett flirtleende i det mångkulturella Schweiz? I en annan kanton kanske.

Man kunde njuta av viss alputsikt, men det var en del tunnlar också, och visst behövde man en extra tupplur.

Innan vi kom fram till Chiasso, fick jag reda på att detta tåg skulle fortsätta till Milano. Innan vi var framme i Milano, hade jag frågat konduktören om tåg till Genua. Fick beskedet att det här tåget skulle fortsätta till Genua.

Nu var det betydligt varmare än det varit i Basel, riktig sydeuropeisk sommar. Däremot mörknar det tidigare söderut. Dock hittade jag mitt vandrарhem medan det var ljus och där fanns plats även för mig. Jag hade inte gjort några bokningar alls och skulle improvisera framöver. Midsommar är ingen större högtid söderut. Talade med en amerikan om det.

-Det är väl i morgon? Oh then it's Midsummer's Eve today.

Jag förklarade hur långt jag hade åkt sedan igår, men han sa bara: Jag försöker vänja mig vid hur litet Europa är. Det skulle ta flera dagar att åka tåg mellan amerikanska öst- och västkusten. Man ska inte lägga sig för tidigt vid sådana här tillfällen. Det blev en liten stadsvandring med en tysk kille. Christoffer Columbus kom som bekant från Genua. Hans fartygstrojka med Santa Maria i spetsen stod uppställd på en upplyst plats i den mörka kvällen.

Det var nu läge att stanna två nätter på samma plats och komma ikapp med sömnen. Det fanns en badstrand i närheten. Den blev en del av återhämtningen, även om man inte är mogen för en heldag på stranden ännu. Jag går tillbaka till vandrарhemmet för att luncha. De verkar servera makaroner tre gånger om dagen, men det är åtminstone billigt.

Mitt nästa mål som jag siktar in mig på är Marseille. Hade växlat till mig även franska, spanska och marockanska pengar hemma i Grängesberg. Jag

minns inte hur tätt det var mellan tågen till Ventimiglia vid franska gränsen, men det hade varit föga bekymmer med tågen så här långt. Vi rullade på längskusten, där väl San Remo är mest bekant för oss svenskar. Det var heller sällan några problem vid gränserna, även om man fick stiga av tåget i Ventimiglia och gå över till franska sidan.

Jag har senare fått erfara, att man bör tänka sig för om man ska anlända till ett nytt land en söndag. Jag hade dock franska pengar och snart var det dags för en avgång till Nice. Vi åkte förstås genom Monaco denna korta sejour. I Nice blev det tid till en kortare promenad, men då kom väl de enda regndropparna under min resemanad.

Vidare mot Marseille. Där skulle finnas två IYHF-vandrarhem, ett på gångavstånd från järnvägsstationen och ett i stadens östra ände, nära stranden. Jag hade ingen karta, men jag visste ungefär åt vilket håll jag skulle gå. Jag frågade också ett mindre sällskap, när jag kommit ut från stationsbyggnaden. Om man frågar en grupp är det nog större chans att någon talar engelska, och visst. De tipsade mig om ett ställe, som drevs av katolska kyrkan, där främlingar fick bo gratis två dagar, med mat. En av männen skulle gå den vägen, så han kunde peka ut det för mig. Det lät ju billigt och bra, så vi traskade iväg.

Jag fick väl visa mitt pass vid ankomsten och snart var det dags för aftonmål, som var en budgetaktig men ganska matig soppa. Det verkade mest vara hemlösa, som bodde där. Någon presenterade mig för prästen, som talade hjälplig engelska. Där fanns ett par andra ungdomar, som hade blivit av med sina pass, en ganska skojfrisk

tysk och en mer hipp österrikare, som verkade ganska trött på tyskens skämt. Man sov i stora sovsalar med vidöppna fönster, ja det mesta var av militär logementsstandard. Någon gång efter frukost bestämde jag mig för att uppsöka det östra vandrarhemmet. Fattighemet, som jag lämnade, var stängt under dagtid, vilket inte gjorde mig så mycket. Jag tog en rejäl stadspromenad under förmiddagen. Marseille har en karaktäristisk småbåtshamn direkt i centrum. Mer sjabbiga hamnkvarter en bit ifrån. Där minns jag att jag såg en stor ekoxeliknande insekt.

På eftermiddagen tog jag bussen till vandrarhemmet. Det fanns information om bussnummer i handboken, men chauffören vände bort huvudet när jag frågade på engelska. Det gick dock bra att hitta. Här var miljön mer av Tylösandstyp. Detta hem befolkades mer av skolbarn (som inte talade engelska) än av gubbar och här måste jag ha stannat två nätter, när jag räknar efter. Hade kollat upp när tågen går mot spanska gränsen, så andra morgonen hade jag boklat en taxi till den centrala tågstationen. Efteråt räknade jag nog till fem taxifärder denna månad.

Mot Spanien. Perpignan var väl den största staden, som passerades på franska sidan. En angenäm tågresa, men även vid den kommande gränspassagen (Cerbère/Portbou) fick man stiga av och passera till fots och invänta ett nytt tåg på den spanska sidan. Spanien var inte alls integrerat med övriga Europa på den tiden. Franco styrde sin sista sommar och det hade varit mycket tal om bojkott senaste året, men det var också min sista chans.

Det var väl ett par timmars färd

till Barcelona. Jag ser en kille med en svensk flagga på ryggsäcken. Vid avstigningen råkas vi. Han är ett par år äldre och har liftat ner till franska medelhavskusten och där någonstans köpt tågbiljett för vidare färd. Vi går till ett café nära stationen. Där stöter vi på en engelsman i 30-årsåldern. Han har luffat runt i Spanien flera månader och lärt sig språket på köpet. Själv läste jag spanska första året i gymnasiet, men här talas det lite snabbare. Vi kommer fram till att fortsätta den korta sträckan till Sitges. Även ett tyskt par hakar på.

Vi stannar fyra nätter i Sitges, tre hela dagar således, och vi hittar ställen att sova på. Här finns ett stort utbud av det mesta, men Sitges är behagligt att bara strosa runt i. På kontinenten tar man vanligtvis semester i augusti, så det är sällan problem med logi i början av sommaren. På dagarna är det duktigt varmt, så man bör hålla sig nära vatten. Det finns små butiker vid stranden. Där kan man handla bröd, ost, tomater

m.m. samt Fanta att dricka. Konsumeras gärna sittande på stranden. På kvällarna äter man rejälare med flera rätter. En öl kostar ca 10 pesetas (80 öre), men David säger att på mindre turistiska orter kostar ölen bara 7 pesetas. Det är påfallande många unga pojkar, som jobbar som servitörer på restaurangerna. Ni tycker kanske att jag åtnjuter en väl lättsam badsemester, men jag är en treskipts-arbetande gruvarbetare från Grängesberg och har gjort militärtjänsten dessförinnan, också till stor del i ett berggrum. Sommaren 1974 var heller inte så badvänlig, endast fyra tillfällen, Ven det mest exotiska.

I Sitges fanns också lokaler för olika aktiviteter. Vi spelade bl.a. landskamp i bordtennis, Sverige mot England/Västtyskland. Minns inga siffror, men det gick nog bra. Jag minns också, att en ung servitör hade en skjorta med engelska 70-talsband av ganska progressivt slag.

Fortsättning i nästa nummer

Vänerleden på cykel

text och bild: Eva Gezelius

Så var det då dags igen! Med fjolårets Supplementer i minnet bestämde vi oss för att försöka med Vänerleden i år. De etablerade cykelleder vi gjorde förra året var väl kartlagda, beskrivna och skyltade, men Vänerleden har inte hunnit så långt än, delvis på grund av pandemin, och att den ännu inte är officiellt invigd som cykelled. Så det finns inga skyltar att följa och beskrivningen är bristfällig - men ett spår att följa med GPS finns.

Vänerleden behöver man naturligtvis inte cykla i sin helhet - det går utmärkt att ta delar av etapperna för någon eller några dagars cykling, men vi hade ambitionen att cykla runt sjön.

En stor fördel med Vänerleden för oss var att vi kunde åka tåg med våra cyklar från Göteborg till vår startpunkt i Vänersborg. Därifrån gick vår första dagsetapp till Kroppefjäll som alla SGS-vänner som var med minns från vår träff där 2001. Så för oss blev det ett kärt återseende och vi bodde på det B&B som idag finns där.

Etappen Kroppefjäll till Åmål vår dag två blev i kort sammanfattning lite job-

bigare än vi trott. Det var nämligen för oss oväntat mycket backar i Dalsland och underlaget på vägarna varierade. Vi minns tämligen många vägar med grovt grus - och många stängda fikaställen.

Men, vi fick en utmärkt lunchpaus i Fengerfors och konstnärskooperativet Not Quite gav oss den styrka vi behövde för de prövande backar som följde.

Också i Åmål fick vi en SGS-koppling – medlemmarna Birthe Josephson och Ragnar Jalakas råkade bo på samma hotell!

Ska vi också sammanfatta vår tredje dag skulle det bli - en varierad dag som började med en del missöden (punktering bland annat) men med en mycket fin avslutning. På goda vägar de sista milen nådde vi dagsmålet Borgvik och Kungskvarnens hotell och restaurang. Om detta gäller: Åk dit! Det är en mycket fin, speciell och märklig miljö! (Se gärna kvarneniborgvik.se)

Vårt nästa etappmål var Karlstad och vi hade upptäckt att leden i huvudsak var identisk med den nyöppnade Uni-

onsleden mellan Moss och Karlstad. Det bästa med det var att det nu var ordentligt skyltat till Karlstad. Dock var det ömsom grusväg och ömsom asfalt och en hel del backar. Men, bara vid ett par tillfällen behövde vi skjuta cyklarna!

Vår femte dag blev en av de jobbigaste men samtidigt en av de trevligaste! Målet den här gången var Baggeruds Camping. Det blev till slut hela 95 km och vi hann bli rejält trötta och det besvärliga var att vi fick rätt mycket regn och dessutom hade motvind. Men - det trevliga var att våra gamla vänner och SGS:are Margaretha och Lennart Thyr mötte oss i Kristinehamn för ett par gemensamma dagar. Vägarna var också till största delen bra och inte alltför kuperade. Framme vid vår trivsamma fiskestuga(!) i Baggerud, hade Maggan och Lelle redan förberett på ett utmärkt sätt och bjöd snart på delikat middag. Bättre avslut på en cykeldag kan man inte ha!

Våra vänner Maggan och Lelle fixade också frukost och stugstädning dagen därpå, så att vi kom i väg i god tid på vår etapp sex. Dessutom väntade de på oss med kaffe & bulle vid Södra Råda kyrka. Tänk sådana vänner man har! Och - de mötte oss också senare i Sjötorp för en trivsam lunch innan vi tillsammans cyklade längs Göta kanal till Hajstorp där vi tog farväl och for vidare till målet Mariestad på egen hand. Dagens cykling blev 105 km och det hade vi inte riktigt räknat med. Dessutom var det många uppförsbackar, men ganska få utförs dito. Vi har ännu inte kommit fram till hur det hänger ihop!

Vänerledens sjunde dag gick för oss mellan Mariestad och Lidköping. Oj, vilken överraskande start vi fick på

dagen! Frukostvärdinnan sa att hon hade en överraskning till oss, och vi fattade ingenting. Så kommer hon till vårt bord och bjuder oss på löjromstoast och mousserande björksavs-bubbel till frukosten och med en hälsning från Donsövänner (som visat sig vara bekanta med hotellets ägarinna) och som tyckte att vi borde ta en vilodag!

Men, vi fortsatte och nu i ett strålande väder. Vår färd gick dessutom på huvudsakligen bra vägar, visserligen med ganska hygglig motvind, men genom ett mycket vackert jordbrukslandskap och i nederkanten av Kinnekulle. Ramslöken var överblommad men lökdoften var ändå tydlig och bokskogen var vilsam och vacker att cykla i.

På vår åttonde och sista cykeldag på Vänerleden knöt vi ihop turen i Vänersborg, där vi kunde ta tåget vidare till Göteborg och cykla den sista biten genom stan för att ta båten hem till Donsö.

Vid hemkomsten var vi nöjda då vi konstaterade att både våra kroppar och cyklar klarat av de totalt 671 km turen blev. Vi borde ha haft mer tid på oss in-ser vi i efterhand och en del av dagarna blev i längsta laget. Vi är inte världens bästa på att ta pauser och göra trevliga avstickare på en dagsetapp som skulle kunna delas i två etapper. Men, det här var inget vi vill ha gjort!

En sammanfattning av vår cykling längs den snart färdiga Vänerleden skulle kunna vara så här:

Vi såg ganska sällan så särskilt mycket av själva sjön Väneren, men däremot en hel del skog och ödebygd (främst i Dalsland). Och visst var backarna rätt branta ibland (Vi har aldrig skjutit

våra cyklar så ofta.) – men vi var vid hemkomsten så nöjda och glada att vi genast började drömma om nya cykelturer. Vi vill absolut inte avråda någon från att pröva på turen när den slutligen är etablerad och väl beskriven.

Resemästarens sidor

Nu ser vi fram mot att resa! Vi har tagit fram en ny, spännande medlemsresa och siktar på att upptäcka Asien med tåg och båt hösten 2022. Läs mer om den stora tågresan nedan! Resan med Inlandsbanan i slutet av augusti och även Andalusien senare i höst ser ut att kunna genomföras och det gläder oss enormt! Däremot ställer vi in hö-

tens resa Öster om Wallacelinjen, då det ännu inte går att resa till Sulawesi.

Så länge vi inte har fysiska träffar kommer nya resor bara att presenteras här i Briefing och på föreningens hemsida, så håll ögonen öppna!

Har du frågor om någon SGS-resa eller vill boka dig, kontaktar du researrangören direkt.

Kalendarium

Andalusien med Thomas Gustafsson

5–12 oktober 2021
5 platser kvar!

Det okända Egypten med Nils Billing

17–27 februari 2022 **Boka!**
10–20 mars 2022 **Full!**

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia–Sydgeorgien–Tristan da Cunha–St Helena–Johannesburg

Endast kryssning:
24 mars–20 april 2022
Boka på förfrågan!

Stora tågresan genom Asien–med tåg och båt från Bangkok till Tokyo

3–4 veckor i november 2022
Intresselista!

Andalusien och Gibraltarsund

med Thomas Gustafsson

Cadiz, västlandets äldsta stad.

Spanienkännaren och författaren Thomas Gustafsson tar oss med på en upplevelserik resa genom Andalusien och till de två spännande exklaverna, Gibraltar och Ceuta. Andalusien som är Spaniens sydligaste och folkrikaste region bjuder sina besökare på en fascinerande historia med hisnande konstskatter, arkitektur och sevärigheter. Dessutom får vi uppleva den färgstarka

andalusiska kulturen med sin flamenco, sherry, tjuvar och hästar. Det blir inte bara en resa i historien, vår ciceron följer noggrant de aktuella händelserna i landet och vi kommer att få en god inblick i vad som händer i Spanien idag.

Några av resans höjdpunkter är Sevilla, Córdoba, Cádiz, Jerez de la Frontera, Ronda, Gibraltar och Ceuta.

Pris: 26 900 kr

Preliminära datum: 5–12 oktober 2021

Antal deltagare: 20–25 SGS-are (5 platser kvar)

Information och intresseanmälan: Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post info@granslosaresor.se eller telefon 0151-209 00

Det okända Egypten

med Nils Billing

Vår resa går längs Nilen med buss och tåg och avslutas med kryssning på Nassersjön. Nya fynd görs oavbrutet i Egypten och vi kommer att få se gravar och fynd som inte tidigare visats för besökare.

Vi räknar med att de flesta SGS-are redan har besökt pyramiderna i Egypten och seglat på Nilen. Detta är en resa som börjar där den klassiska Egyptenresan slutar. Vi besöker bland annat Kairo, Luxor och kryssar på Nassersjön i Nubien på gränsen till Sudan, går in i gravar som nyligen öppnats och får genom Nils Billings guidning en levande bild av livet och historien i det gamla Egypten. Han läser hieroglyfer, tolkar och kommenterar pyramidernas och templens fördolda värld. Med oss har vi också en lokal, engelskspråkig guide som ger oss inblickar i dagens samhälle. För vår resa handlar inte bara om faraonerna, utan

i högsta grad även om vanligt folk. Hur levde man för 4 000 år sedan? Hur var det möjligt att bygga dessa eviga monument? Varför gjorde man det? Vad har de haft för roll under årtusendena och vilken roll spelar de idag? Frågorna är många. En del kommer vi få svar på, andra förblir öppna och ytterligare nya föds säkerligen under resans gång.

Färdledare Nils Billing

Nils Billing ledde SGS uppskattade resor i Sudan. Han är egyptolog, religionshistoriker och författare. Sedan flera år deltar han i arkeologiska undersökningar i Egypten.

Preliminära datum: 17–27 februari 2022 **Boka!** och 10–20 mars 2022 **Full!**

Preliminärt pris: 32 500 kr

Antal deltagare: max 25 SGS-are

Boka: Kontakta Anna-Karin eller Lotta på Gränslösa Resor.

Mejla info@granslosaresor.se eller ring 0151-209 00

Expedition Sydatlantens öar Ushuaia–Sydgeorgien– Tristan Da Cunha– S:t Helena–Johannesburg

Det helt moderna fartyget m/v Janssonius ger oss en bekvämare överfart och vi har förhandlat fram mycket förmånliga priser.

Et litet virus satte stopp för vår expedition och vi har fått flytta fram resan ytterligare ett år till 2022. Innehållet blir detsamma som ursprungligen planerat, men med ett nytt, modernt fartyg.

Ny båt – vi kryssar med nybyggda polarfartyget m/v Janssonius

M/v Janssonius har gått sin allra första säsong nu i sommar i Arktis och i vinter gör hon premiär i Antarktis. Vi har tur och får göra vår kryssning 2022 med henne. Det är en rejäl uppgradering i komfort, bland annat har hon stabilisatorer vilket gör att hon rullar mindre. När hon byggdes hade de miljön i fokus och hon är nu ett av de mest miljövänliga kryssningsfartygen i polartrakterna.

Vår expedition över ett av de sju världshaven tar oss till tre av Atlantens mest otillgängliga ögrupper och öar – Sydgeorgien, Tristan da Cunha och S:t Helena. Tristan da Cunha är världens mest ensligt belägna samhälle. Det som gör vår SGS-resa unik och så spännande, utöver att vi besöker dessa svårtillgängliga platser, är att vi har kontakter och vänner på öarna genom vår expeditionsledare Torbjörn Svensson. Sannolikt finns det inte någon annan svensk som varit på alla dessa öar och dessutom har vänskapsband med öborna. Det öppnar dörrar som är stängda för andra. Att Torbjörn är sjökapten och erfaren färdledare är basen för en lyckad resa och han kommer att hålla många intressanta föredrag och leda utflykter på svenska. Dessutom blir det fina föredrag av båtens guider.

Preliminärt pris endast kryssningen: från 125 000 kr/person.

Nytt datum från Ushuaia–Johannesburg: 24 mars–20 april 2022

(båten är näst intill full, så bokas på förfrågan)

Information och bokning: Lotta och Anna-Karin på Gränslösa Resor, e-post info@granslosaresor.se eller telefon 0151-209 00

Stora tågresan genom Asien

Med tåg och båt från Bangkok till Tokyo

Drömmen om en panasiatisk järnväg går tillbaka till de europeiska kolonialmakternas tid i Kina och Sydostasien. De ville länka samman sina fragmenterade järnvägssystem till ett. Man ville bygga tåglinjer som sammanförde Singapore med Kina och Indien med Indokina. På grund av världskriegen förverkligades inte drömmen. År 2006 togs idén upp igen och Trans Asian Railway Network-avtalet tecknades mellan 18 länder. Inom ramen för detta avtal byggs rutten Kunming–Singapore. Den ska gå från södra Kina via Vientiane, nordöstra Thailand, Bangkok och Malaysia för att sluta i Singapore. Sammanlänkat med Vietnam, Kambodja och Myanmar så får den nya höghastighetsjärnvägen en längd på 6600 km. De asiatiska länderna länkas samman med de mest ambitiösa höghastighets-

projekten i världen. Japan var först ut av alla med Shinkansen tåg till Tokyo OS 1964. Kina har byggt mer höghastighetsjärnväg de senaste tio åren än vad resten av världen byggt järnväg totalt sett sedan andra världskriget.

Vår resa börjar i Thailand där järnvägen genom Isaanregionen har sina rötter helt tillbaka till kung Chulalongkorn och 1892. Det blir en intressant kontrast till höghastighetstågen vi senare reser med. En ny järnvägsstation ska öppna i Bangkok 2022 och höghastighetslinjen är planerad att invigas 2023, så snart är denna upplevelse ett minne blott. Laos har knappt järnväg och börjar med höghastighetståg från start. Rälsen mellan Kunming och Vientiane ska öppna på landets nationaldag den 2 december i år. Därmed ges möjlighet att resa med tåg hela vägen från Bang-

*Shinjuku,
Japan.*

kok till Tokyo, så när som på sträckan mellan Shanghai och Osaka. Vi blir lite av pionjärer för framtidens resande i Asien!

I nordöstra Thailand möter vi det genuina Thailand med ett kulturarv från Angkorrikets storhetsdagar. Här är vår

färdledare, Per Sundbergs, hemtrakter sedan årtionden. Resan fortsätter sedan genom det natursköna Laos. Laosier och thailändare är brödrafolk på var sin sida om Mekongfloden. Innan fransmäns entré som kolonialmakt såg man aldrig den mäktiga floden som

gränssättande utan som en länk. Med det helt nya tåget reser vi sedan genom södra Kinas karstlandskap, befolkat av talrika minoritetsgrupper. Framme i Shanghai väntar färjan och med slowboat färdas vi mellan finansmetropolerna Shanghai och Osaka. I Japan fortsätter vår resa med tåg och vi utforskar Kyotos kulturarv, njuter av vyer över Fuji och avslutar i Tokyos traditionsbundna, tidlösa modernitet.

Resan är planerad under perioden då taifolken tackar vattengudinnan för regnperiodens vatten till rismarkerna, vilket firas med den graciösa Loi Krathongfestivalen. Flytetyg med blommor och stearinljus driver på floderna och ljuslanternor lyser upp himlen. När vi cirka tre veckor senare anländer till Japan ”brinner lönnarna” och höstfärgerna är normalt sett som vackrast.

Resan bjuder på stora kontraster, olika religioner och statskick. Nutid, framtid och historia.

Shanghai varifrån vi tar färjan till Osaka.

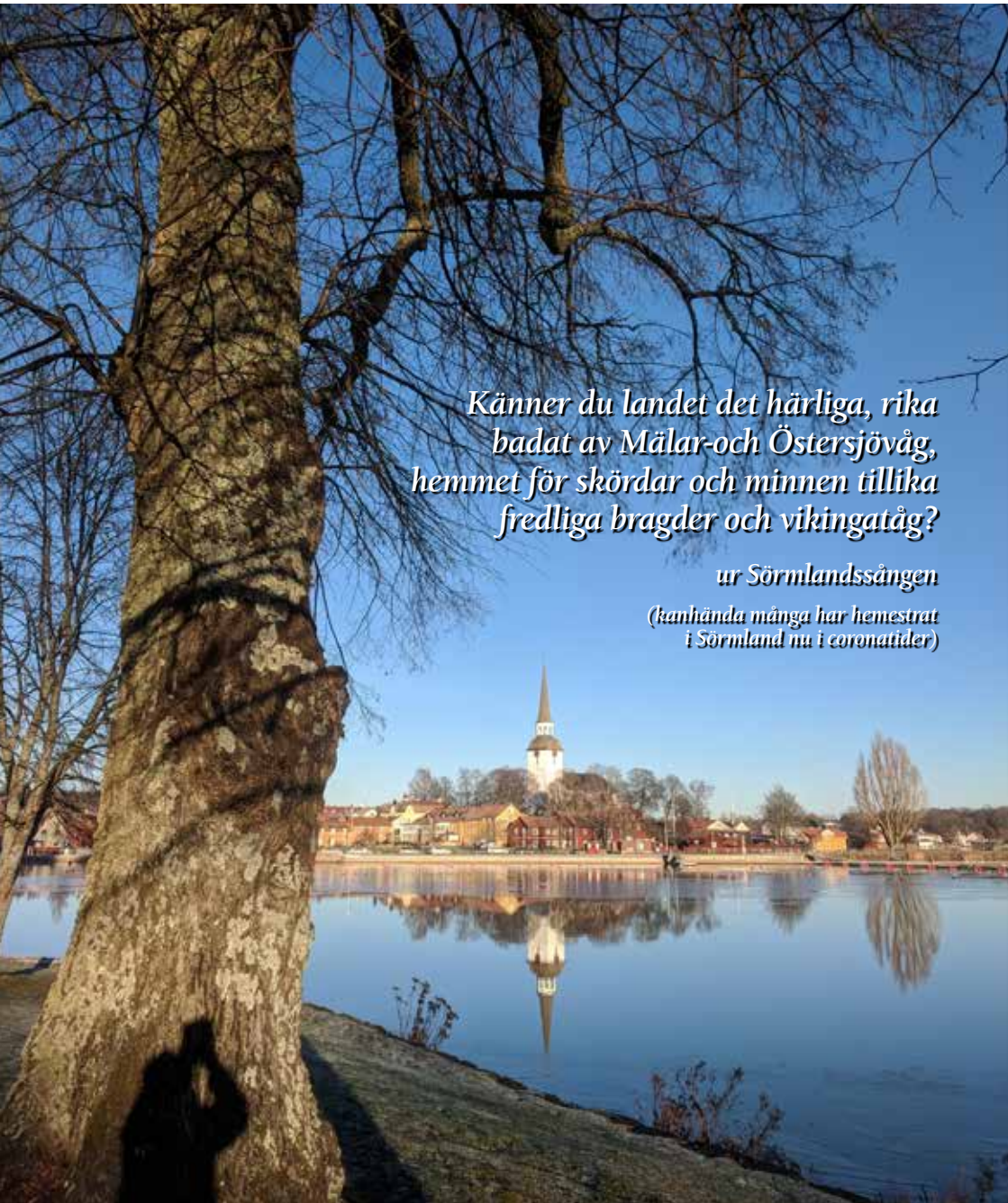

Ledare för resan är Per Sundberg. Per talar thai och har bott både i Peking och Tokyo. Han är historiker med en passion för kulturer och människor.

Budgeterat pris: 75 000–100 000 kr

Tid: 3–4 veckor i november 2022 Intresseanmälan!

Intresseanmälan: Gränslösa Resor, tel 0151-209 00, mejl info@granslosaresor.se. Mer information kommer under hösten/vintern till dig som anmält intresse.

*Känner du landet det härliga, rika
badat av Mälar-och Östersjövåg,
hemmet för skördar och minnen tillika
fredliga bragder och vikingatåg?*

ur Sörmlandssången

*(kanhända många har hemestrat
i Sörmland nu i coronatider)*